

Editura NICO

Corectura: Doina Rad
Tehnoredactare : Șuteu Ioana
Colecția : *MEMORII*

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României
ISBN

Iovu Roiban Oroianu
Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului

Editura NICO, Târgu-Mureș, 2020

Editor :

E-mail :

Telefon :

www.editura_nico.ro

Iovu Roiban Oroianu

Fostele iubiri

nouăzeci și nouă de poezii

**EDITURA NICO
TÂRGU- MUREȘ
2020**

Despre autor

M-am născut la 27 noiembrie 1955, o zi târzie de toamnă când începea să fulguiască încet, undeva pe Câmpia Transilvană, în satul Oroiu. De fapt în Valea Oroiului, pe la mijlocul dealului , în locul numit „Curu Boului”, în casa bunicilor, familia Roiban Solomon și Veronica (Neta). Părinții, Artimon și Zenia (Genica), amândoi decedați, având locul de odihnă veșnică în Țintirimul din satul Oroiu, de la Româneni. or, celor ce nu mai sunt, trebuie să le mulțumesc pentru că mi-au dat viață. Și mai mult, pentru că m-au dat la școală la oraș, să mă știe om învățat ! Cum vă spuneam, m-am născut dintr-un tată inteligent, harnic și chibzuit, chiar dacă a trebuit să se retragă de la școală la începutul clasei a VI-a, pentru a-l ajuta pe Moșu la muncile câmpului și în gospodărie și a asigura în acest fel condiții ca ceilalți patru frați să poată merge la școală.

Și o mamă, cu mare dragoste de carte, isteată și pricepută, de loc din satul Petea de Câmpie, fostă colegă de clasă cu poetul Ion Horea, cu care până în clasa a VII-a au împărțit premiile. Dar a avut ghinionul să rămână foarte devreme fără părinți, așa că a trebuit să rămână acasă, mamă și tată pentru ceilalți trei frați mai mici. Datorită ei, Mamei mele, am ajuns și eu la Școală și la Internat la Luduș, dorința ei fiind să ajung „om învățat” !

Îmi amintesc mereu, cum de Sâmbăta Floriilor mergeam în cimitir la Petea de Câmpie, la mormântul bunicilor, să le punem pe morminte mâțișori de salcă și să le aprindem lumânări, la căpătâi, întru veșnica pomenire . De multe ori l-am văzut acolo pe poetul Ion Horea, povesteau și se îmbrățișau cu mama, ca vechi colegi și prieteni... **”Vezi tu dragul mamei, să înveți bine la școală și să ajungi om învățat așa ca Iuău” !**

Și i-am îndeplinit dorința !

Copilăria a fost ca a tuturor copiilor de pe vremurile acelea cu noroaie : cu bobocii de găscă, cu oile, cu vacile, desculț de primăvara când apăreau ouăle de țarcă până toamna când cădea bruma. Cu teniși sau sandale de gumă mergeam doar la școală. Și cu cățari atunci când ploua și pe drum era o tină de nu-ți puteai smulge picioarele ! Îi aduc mulțumiri doamnei învățătoare



Rafila Moșneag, fostă Socol, (Cila), cea care mi-a condus mâna tremurândă pe foaia caietului , până am dedus meșteșugul scrierii , cititul și socotitul. Chiar dacă am mai stat câteodată și eu la gard, în timpul pauzei cu cartea în mână, să vadă sătenii ce treceau pe uliță, grupul „măgarilor”!

Așa cum vă spuneam, din clasa a VI-a am fost dat la Internat și la Școală la Luduș. Așa ca la Oroiu, la începutul școlii eram tuns chilug, zero. Toți colegii (tunși cu freză mică !) m-au luat la bășcălie , adresându-mi-se cu „mă țărănoiule” ! Dar m-am ambiționat și la sfârșitul anului am luat premiul III, stricând clasamentul clasei.

Iar din clasa a VII-a am luat premiul I-ii, detronând-o de pe podium pe fiica președintelui Judecătoriei Raionului Luduș.

A fost recordul meu personal. Am realizat că locul pe podium cere prea multe sacrificii și m-am rezumat la a fi printre primii din clasă, să obțin la sfârșit de an o medie care să-mi permită să primesc bursă, adică la Internat un pat și o perină și un blid de zamă la cantină !



Am urmat Liceul de Cultură Generală, secția profil real, la Luduș, unde mai cochetam cu literatura și poezia, frecventând Cenaclul Literar condus la vremea aceea de domnul profesor Iosif Pop. Mi-ar fi plăcut să devin profesor, așa ca domnul Iosif Pop, pentru care am avut și am o admirație deosebită. Dar mă speriau noroaietele pe care le lăsasem acasă în sat. Și atunci am

ales o meserie care să-mi asigure un loc de muncă la oraș, asfalt și halat...și să găsesc dimineața sticla cu lapte lîngă ușă , la bloc . În armată, am activat ca tanchist la Baia Mare. A fost o experiență deosebit de educativă și instructivă, care a completat cu brio cunoștințele mele din liceu. Făcând școala în clase mixte, împreună cu fete, eram poate mai puțin pregătiți să facem față durtăților din viața de zi cu zi . După cinci ani de învățatură în Moldova, în dulcele târg al Ieșilor, La Institutul Politehnic, Facultatea de Mecanică, Secția Mașini- Unelte, am obținut o diplomă de inginer, așa că aveam o meserie. Aveam deja 26 de ani, m-am însurat cu o colegă de clasă din liceu, orfană, crescută la Casa de copii, dar o fată vrednică.

Mi-a făcut doi copii frumoși și sănătoși, amândoi sunt absolvenți de învățământ superior, aranjați fiecare la casa lor. Băiatul ș-a stabilit în Insulele Canare, în Tenerife, are locuință în Insula La Gomera, Valle Gran Rey.

Probabil și părinții mei au suferit atunci când i-am părăsit, dar eu acum sunt împăcat cu gândul că băiatul nostru, Adi, trăiește frumos într-o lume de vis !

L-am vizitat, am stat acolo șase săptămâni, în iarna lui 2020...e Raiul pe pământ ! Cu fata săracă de la Casa de copii ne-am construit o casă, cu grădină și fântână cu roată în ogradă, câțel și pisică ! Norocul e că fata noastră locuiește și lucrează în Târgu Mureș la BRD, este căsătorită și aproape la fiecare sfârșit de săptămână vin „ la țară” la Sighișoara. Așa că împreună cu ei și nepotelul Edi ne simțim ca în Rai . Că nu cred că în Grădina Domnului, în Rai poate fi mai bine. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea zile și sănătate să ne putem bucura de tot ce avem !



Cu țărăncuța mea, la sărbătoarea „ Lăsatu secului pe Târnavă” la Sighișoara

Am lucrat ca inginer aproape 11 ani, la Nicovala Sighișoara, ca Șef Secție Mecano-Energetică. Cea mai frumoasă perioadă din viața mea, dar a venit Revoluția și toate fabricile s-au ruinat. Am mai trecut și pe la Intreprinderea de Vase emailate VES SA, ca Inginer Șef Producție, dar Industria scârțâia și am căutat să mă orientez spre alt domeniu.

Așa am ajuns la Primăria din Sighișoara, unde m-am ocupat, aproape 12 ani de destinele orașului ca Șef Serviciu

Edilitar Gospodăresc. Apoi din toamna lui 2005, ca Șef de Serviciu Administrație Publică locală aproape încă 12 de ani ! O viață de om! Dar a trecut totul, parcă a fost un vis...Cu speranțe, năzuințe și vise. Cu speranța că voi reuși să schimb ceva în bine din toată harababura asta de lume încurcată. Parafrazându-l pe George Lesnea, poetul preferat de la Iași din timpul studenției: "Tot mai departe-i cerul promis de viață / Și zilnic bem otravă, crezând că-i adevăr".....

Am constatat acum , la capăt de drum că sunt prea multe dezamăgiri printre speranțe. Și așa cum zice Eleziastul, totul e doar deșertăciune ! Acum sunt pensionar, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place mie să mă autodefinesc. Am dat frâu liber pasiunii din liceu și am început să scriu. Mare satisfacție e atunci când faci ceea ce-ți place !

Iovu Roiban

(am mai publicat câteva articole și două cărți și am avut plăcerea să adaug numelui meu și „ Oroianu”, după numele satului în care m-am născut și am copilărit; de fapt sunt și voi rămâne oroian, chiar dacă sunt plecat în „Lumea mare” de o grămadă de vreme !)

Argument

Lucrarea de față nu se vrea a fi, în mod obligatoriu, considerată o „Carte de poezii” de excepție, o operă literară ! Poate că are totuși legătură cu capitolul „Fostele iubiri” din arhiva personală de fotografii, sau cu volumul autobiografic „Povestiri din cufărul cu amintiri”unde se revarsă și reverberații din anii tinereții !

Dar, cu siguranță, vrea să scoată în evidență valențele sufletești ale unui absolvent de liceu teoretic, profil Real și absolvent al unui Institut Politehnic...

Puseuri din perioada anilor de liceu, când plimbam fetele prin curtea școlii ținându-ne de mână, pe alei pe sub teii înfloriți, sau pe deal

la Cabana Salcâmul, în „Frumoasele duminici” când florile de salcâm ne îmbătau, îmbrățișați, sub vraja sărutului... Din vremea stagiului militar când în turela de metal a bolidului șenilat mă gândeam cu nostalgie la anii de liceu. Și al anilor de studenție, fascinat de aleile din Parcul Copou din dulcele târg al leșilor, furând câte un sărut lângă Teiul lui Eminescu. Mai ales din ultima perioadă, când descătușat de toate obligațiile de serviciu, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place să mă autodefinesc (adică pensionar), am dat frâu liber pasiunii pentru literatură, pasiune din anii de liceu!

Și cel mai mult, am intenționat și îmi doresc să-i las nepotului meu,

Eduard, ceva despre mine, bunicul
lui de la Sighișoara (Moșu!).

Urmele și amprenta trecerii mele
prin viață, așa cum a fost, pentru
atunci când va fi băiat mare și Moșu
lovu n-o mai fi!

lovu Roiban

*Prima iubire și primul
sărut, nu se uită niciodată !*



Autumnală I

Va mai veni o toamnă
să-ți despoaie trupul de mine,
Toamna începuturilor
să-ți dezbrace trupul de amintiri...
Anotimpul venirilor tale bate la ușă,
Tu nu mai veni!
Cu un zâmbet, mi-ai ucide
liniștea din suflet.
Obosit și bătrân
eu ce-aș mai iubi ?



Mă gândesc la tine

Mi-e dor de tine, mi-e dor și mă cuprinde-o teamă...
Pornesc domol la deal, o iau pieptiș pe după meri
Cărarea veche duce cotind la capăt de poiană,
Acolo-i cuibărită și-așteaptă , iubirea unei veri...

Adie-un vânt călduț de toamnă, cu dulci melancolii,
Cad frunze, ucise de-al brumei blestemat sărut,
Mă troienesc și-mi dau o presimțire că n-ai să vii
Să te strâng în brațe, să-ți fur o sărutare, ca-n trecut!

Mă gândesc mereu la tine și dorul tău mă doare,
E-o ceață obsesivă, care, pervers planează între noi
Și frunze veștede, care se-aștern căzute pe cărare
Nu mai vreau să știe nimic, de cifra Doi...

Și într-un trist final totul va rămâne doar o amintire,
Ce-ncepe implacabil cu regretabilul „A fost odată”
O poveste dulce, plină de tandrețe și iubire
Dar am păstrat frumosul, și-un nume drag de fată.



Aș fi vrut

Aș fi vrut târziu, spre seară, să ajung
Să te îmbrățișez la asfințit cu sete,
Tu raza Lunii s-o privești prelung,
Sărutul cel din urmă, să te-mbete...

Să înțelegi că nu-i de-ajuns să fii iubit
Ca Soarele în zori de zi,
Dacă sărutul pățimaș al Lunii
Pe-amurgul sîngeriu, la asfințit,
Măcar odată, tu nu l-ai simțit...



Primăveri promise

Mi-e dor și dorul tău mă doare
În amintire, sunt călător prin vise,
Cad frunze ruginite pe cărare
Cu gândul la primăverile promise.

În gânduri sunt mereu aproape de tine,
Când luna sfioasă bate-n ferești
Și-aș vrea să cred că-ți este bine,
Chiar dacă nici nu știu pe unde ești.

Mai caut încă resemnat în amintire,
Ca un pescăruș pierdut în largul zării,
Un zâmbet și chipul tău, icoană de iubire
Eu, visător printre meandrele uitării!



Zbor

De câte ori mă încercă
doruri de la tine
îmi întorc fața
spre Crucea Nordului.
Carul mare
trece scârțâind din toate încheieturile
pe Calea Lactee,
Pasărea de apă și lumină
speriată își ia zborul,
Când cel mai frumos gând
aleargă spre inima ta ...



Chemare

Dragostea ce mi-ai dat
mă cheamă în somn
la ceasuri perechi,
Când noaptea trece
ca o pisică pe acoperișuri...
Să mulțumim
pentru condurul de Soare
prin care amândoi
am călcat iarba,
Dar dimineața,
găsesc numai copaci răstigniți
Cu rădăcinile pe cer
ce-mi răspund oblic.



Iubire de-o vară I

A fost poveste de-o vară, sau a fost iubire,
A fost adiere de vânt sau doar amăgire?
Și toate rămân tribut amintirii,
Ca o ușă ce-nchide jurământul iubirii...

E dimineață...și condorul singuratic zboară
La înălțimi, încă visând iubirea de astă vară,
Cu tristețe, ți-ar spune o poveste ce-a trecut,
Dar ce păcat iubit! - condorul tău e mut,
Privirea lui în ochii stelei moarte încă mai străluce,
Când marea iubire, încet, chinuitor, se duce...



Iubire pierdută

În ochii care-au plâns cândva jelind iubirea
Trecută ca un asfințit, la sfârșit de vară,
Vor dăinui mocnit, frânturi din fericirea
Pierdută, ce-n suflet de-a pururi o să doară.

Și va rămâne mereu doar amintirea
Frânturilor de vise, care s-au spulberat.
Nu-i nicio tragedie, tu înalță doar privirea
Peste trecut și iartă, uitarea celui care te-a uitat !

Remember: Fostele iubiri !

Fiecare nume, fiecare iubire reprezintă o pagină din viața mea. Cu amintiri și visări, cu speranțe și năzuințe specific tinereții... Pe Dealul de la Cabana Salcâmul din Luduș, sau pe aleile Parcului Copou din Iași, furând câte un sărut lângă teiul lui Eminescu !



Copii, liceeni sau studenți,
încercând să învățăm împreună
alfabetul iubirii. Și ce poate fi mai
frumos și mai înălțător, când ești
tânăr și visător, decât să iubești...îți
dă curaj și dorință să înveți cât mai
bine, să ai note cât mai bune, să
ajungi pe treptele ierarhiei sociale cât
mai sus!

Acum, târziu, când toamna vieții
îmi bate la fereastră, sunt doar
amintiri, care încep cu „A fost odată”
O poveste dulce, plină de tandrețe și iubire...
Din care am păstrat frumosul, și-un
nume drag de fată!

Și am păstrat-o pe „UNICA”, cea
care a dat sens vieții mele ...și am
ales-o să fie mama copiilor mei!



Rămâi cu mine

Mai rămâi cu mine o vară la mare,
Mai stai să visăm urmărind pescărușii în zare!
Îți cer prea mult ? Mai rămâi, doar o toamnă
Până ninsoarea din ceruri începe să cearnă,
Mai stai nu pleca, măcar o dimineață
Rămâi lângă mine, măcar cât o viață!



Ilustrată poștală

M-am gândit să-ți trimit o Carte Poștală
Cu imagini din orașul tinereții, din trecut.
În parcul cu alei și bănci, așa ca la școală
Unde visam, seara târziu, la un sărut...

Printre rânduri, vei regăsi primul sărut,
Ascuns după colțul aleii cu tei
Atingeri de mână și-mbrățișări din trecut
Și dac-o privești, revezi tot ce vrei...

Toate visele și speranțele de atunci
Închide ochii , o să le vezi, parcă-s ieri,
Apoi, resemnată, poți să o arunci...
A fost doar reveria, unei uitate primăveri....



Întâmplare

Să știi, n-am vrut să te iubesc
Dar cu o privire m-ai fermecat,
Hazardul a făcut să te-ntâlnesc,
Nu-i vina mea, așa s-a întâmplat...

Și toate sărutările ce ți le-am dat
Îmbrățișați, năuci și visători,
S-au risipit în zări și au plecat
Purtate pe o aripă, cu șirul de cocori.



Elegia dragostei I

Te-am întâlnit dragoste
în rotunjimea umerilor
scălțați în mireme de busuioc,
În respirația pleoapelor căzute
adormite sub puterea sărutului;
Mă doare gândul
că te-ai năruit ca un castel de nisip,
Ca o himeră
spulberată de vânturi străine
privind rece „Steaua Nordului”.
Ne vei recunoaște dragoste,
acum, mai bătrâni cu o despărțire
Pe un pământ încărunțit
de zborul cocostârcilor plecați ?



Să-ți amintești de mine

Să-ți amintești de mine ca de o vacanță,
Din anii de liceu undeva-ntr-un sat, la țară,
O lume de poveste, poezie și speranță
Care nu lasă dorul din suflete să moară.

Te-aștept să vii acolo, la capăt de poiană
Nimeni nu știe să aștepte, așa ca mine...
Hai, îmbrățișează-mă, ia-mă de mână fără teamă
Să ne-amintim că eram doi..și era bine..!



Te aștept

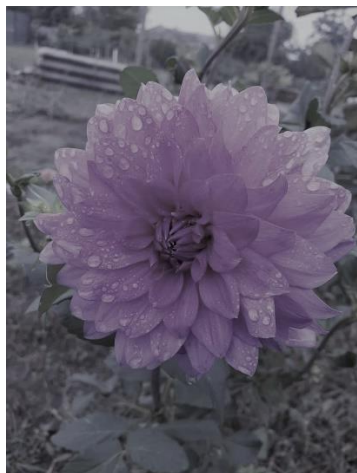
Te aștept cu sufletul la gură
pe peronul furnicar,
Te aștept să-mi aduci liniștea ochilor tăi
Și fumul cu iz de carbon îmi dă speranțe...
În fluieratul cobrei de metal ce șerpuiește spre
mine,
Aștept să țin în palma mea o mână mica,
Să mă joc cu tine, să te dezmierd
și amețit de fericire, să respir, zefirul buzelor tale.

Dar trenul ce nu te-a adus mă lasă dezolat,
Fumul cu iz de carbon mă irită
și-aștept șarpele-viperă să plece...



Elegia căderii

Din ceruri, târziu
picură rugina toamnei,
Cu doruri vagi și iubiri divine...
Amintiri ce dor,
Cu adieri de vânt călduț,
regrete și melancolii
Cu umbre ce se prelungesc.
În euforia căderii
frunzele plutesc
într-un perpetuu delir
între cer și pământ,
Visând să devină sevă,
din care primăvara, Soarele
va smulge viață.



An de răscruce

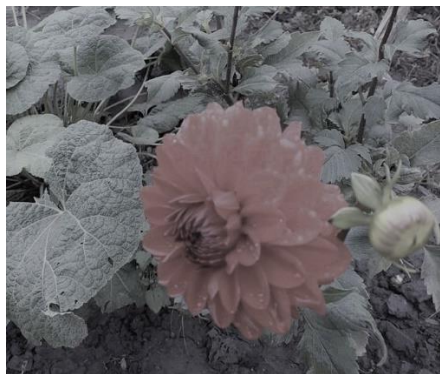
Sufletul meu,
grădină de semințe
simțind latent dureri de lujeri
Cu jucării viu colorate
și poezii de vise,
nu te-a chemat niciodată...
În anul de răscruce,
tu ai venit,
Mi-ai stricat jucăriile
și mi-ai alungat toate visele...



Amintire I

Pe-nserat, mă cuprinde-o amintire de-o iubire...
Cum să pot uita, de începutul care doare
Și trist, surâzător și resemnat, aștept
Să redescopăr un cuvânt, numit uitare...

Mi-e dor, mi-e tare dor de sărutarea ta
Ce-ndrăgostită și visătoare tu mi-o dăruiai
Și amândoi, de mână în serile de mai
Ne-mbrățișam, ne sărutam și nu te pot uita...



Destin

Dacă eram o floare,
obosit
mi-aș fi găsit liniștea într-o sămânță.
Liniștea zăpezii, gândul alb la tâmpile,
În suflet
mi-ar fi picurat clorofilă
când sufletul era însetat de Soare
înmugurind sentimente...
Dar am fost zămislit
dintr-o mână de lut
cu o riglă și un compas
Ca în cercul anotimpurilor
să nu-mi împac sufletul...



Tineretea.....

Tineretea nu-i o vârstă
uitată în podul casei,
în lada cu jucării schilodite
Ori în ghiozdan,
în locul unde zilnic
era un leu pentru bomboane,
Nici chiar în buzunarul
uniformei de liceu,
Alături de bilete
trimise de o colegă în ora de anatomie...
Tineretea e o stare
ce depinde de primul cântec
fredonat în zori...



Abia acum

Abia acum am înțeles
de ce pleacă păsările
toamna.

În crengile dezgolite
ale copacilor,
oamenii le-ar lovi
omorându-le cu pietre.

Și așa, n-ar mai aduce primăvara
niciodată...



Dezolare

De la un timp, simt că sentimentele
se sparg în mine -curmate până la sânge-
ca nucile toamna, când iubirile se coc.
Mi-e dor de tine, de sărutul tău
și blestem anotimpul în care te-am pierdut.
De ce-ai plecat, tu nici nu știi
ce gol ai lăsat în sufletul meu.
De la un timp mă simt pustiit...
Sentimentele se sparg
și vântul le duce
împrăștiindu-le în cele patru orizonturi...
Te mai caut pe tine
cea plecată, demult, cu șirul de cocori
Într-o seară de toamnă și-o iarnă în zori
Și anii au trecut, așteptând să apară
la orizont, chipul tău, adus de o primăvară....



Acum

Dăruiește-mi fotografia ta
Nu pentru ce-a fost,
Nici pentru ce va să vină,
Ci pentru acum !
Acum e momentul
să ne desprindem de lume !
Cine ce-ar avea cu noi ?
Vom ști să spunem lucrurilor pe nume
Acum, putem începe orice competiție
liniștiți,
Că întotdeauna vom fi alături
pe linia de sosire.



Elegia dragostei II

Te-am cunoscut la început de vară,
într-un sfârșit de mai, când totul în jurul meu,
îmi părea doar parfum și poezie.
Te-am întâlnit în căldura mâinii,
ce se potrivea cuprinsă-ntra mea.
În respirația pleoapelor căzute,
adormite sub puterea sărutului...
Acum, când toamna bate la ușă,
mă doare gândul că te-am pierdut...
Că te-ai năruit ca o himeră,
ca un castel de nisip,
Peste uitarea infinită,
în care te-am pierdut.
Ne vom mai recunoaște acum,
mai bătrâni cu o despărtire ?!



Rugă

Am coborât, spășit și rătăcit
spre miezul pământului,
în inima munților stâncoși...
În sanctuarele dacice,
să mă rog, pentru iubire,
Pentru lacrima cerului
și jurământul de suflet.
Dar glasul pământului,
mi-a umplut sufletul de sare.
Am întrebat de tine, dar nu erai
nici gustul cărnii tale nu-l simțeam
Așa ca altădată, demult, în luna mai
Am coborât spășit și obosit,
în sanctuarele dacice,
să mă rog pentru puterea sărutului...
Dar am căzut în genunchi,
strivit de povara din suflet
și din ochi, mi-a picurat durere.



Elegia durerii I

Amintirile picură
pe caldarâm
Umede
de lacrima toamnei.
Mă doare urma pașilor rătăcind în uitare,
Amurgul în care te-am pierdut...
când eram DOI,
și ne era de bine...
Mă doare lacrima toamnei
implorând infinitul.



Elegia durerii II

Te-am iubit
copil rău cu plete negre,
Cum doare sarea ochilor mei
picurând în deznădejde
peste orizontul șters al amintirilor.
Vei rămâne eterna mea
iubire secretă
Pierdută la orizonturi,
departe, acolo unde doi nebuni
își dau mâna...



Elegia durerii III

Mă doare patima,
cu care te-am închis în mine
Să te port în tăcere
spre nesfârșit,
Să te port, să te respir
când îmi va fi sete de tine...
Dar tu n-ai știut
că sunt nebunul care te iubește.
Mă doare amintirea toamnei
în care te-am cunoscut...



Timp ascet

Ziler perfid,
timpul îmi sapă brazde adânci
pe frunte
Să-ngroape sentimente cu ritual rupestru.
Mă regăsesc spre seară,
tăcut,
cu mâini calde de muncă
Sub un copac,
același din trecut,
Când tu, neliniștită ca o stea Lactee
străbați meandre de lumină
și-ntuneric
În căutarea dorului pierdut...



Despre cifra DOI

Mi-e dor de tine și dorul tău mă doare
Și-o ceață obsesivă plutește între noi,
Degeaba-i primăvară cu flori lângă cărare
Ce nu mai vor să știe nimic despre noi doi.

Iubește-mi sufletul ca pe-o vacanță
Ce o aștepți nerăbdătoare în fiecare vară,
Și hai, mai lasă-mi o singură speranță
Că totuși împăcarea ne alină într-o seară!



Prietenie

Dă-mi mâna prietene,
Mâna ta cu gust de litere și sare
Azi, mai mult ca oricând
vreau să ți-o strâng...

Prieten drag,
alături dintotdeauna
cu un gând bun

- E atâta liniște în noianul amintirilor
încât carii s-au apucat de răsfoit
file învechite de jurnal -

Dă-mi mâna prietene,
să-ți asez în palmă
ca pe un bănuț
Gândul alb la tâmple
ca liniștea zăpezii,
Gândul bun,
alături dintotdeauna....



Album

Am ales din album,
șapte chipuri de profesori,
primii mei prieteni.
I-am lipit,
pe un disc al lui Newton
și am pus morișca în mișcare.
Dintr-odată totul deveni alb,
pe mine cădeau fulgi, troienindu-mă.
Totul era alb ca-n povești...
În suflet îmi picură clorofilă
înmugurind sentimente.
Și simțeam că începe primăvara mea...



Gest

Am trecut cu buzele
peste numele tău...

-Spasmatic ecou-gest disperat.

Întârzii să apari pe bolta cu îngerii,

Basilic algoritm
de închistare în memorie.

Mi-e sete de albastru,

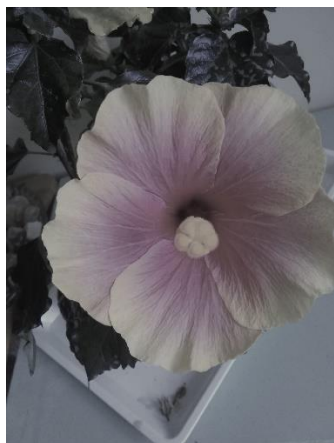
Așternut albastru
și acoperământ ca un arc
peste lut fumegând...



Aș vrea...

Aș vrea să-ți mai pot spune ca altădat'
Că te iubesc și că mi-ești tare dragă,
Și câte amintiri frumoase am păstrat
În lumea mea de vise-o viață-ntreagă !

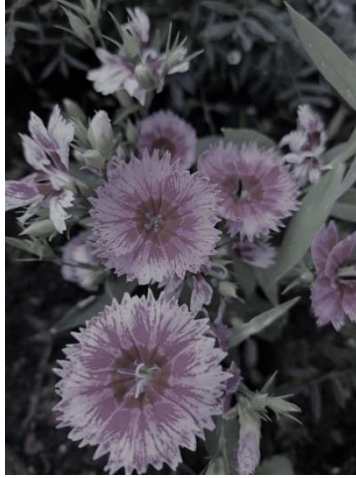
Aș vrea să te adun cu grijă la pieptul meu,
Cum ții în podul palmei, o floare sau un pui...
Să te ating cu inima rănită, dar mereu,
De dorul meu.....nu-i pasă nimănui !



Te vei întoarce

Într-un târziu, te vei întoarce la mine iar,
Ca un cocor pribeag, la cuibul părăsit...
Mă vei găsi bătrân și obosit, cu sufletul amar,
De gerul iernii, de zăpezi și viscol răvășit...

Ai să-nțelegi că timpul și depărtare
Care plutesc precum o ceață deasă între noi,
Nu vor mai putea aduce înapoi iubirea
Ce ne-a legat, o vară-întregă pe-amândoi.



Du-mă cu tine

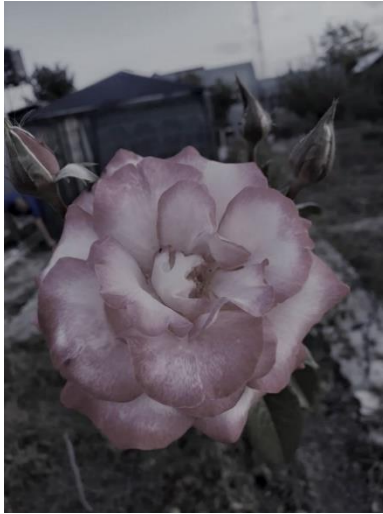
Ia-mă de mână și du-mă cu tine,
Chiar dacă ninge și viscolul bate,
Du-mă la capăt de lume, departe
Oriunde vom fi, cu tine mi-e bine!

Mai spune-mi că nu m-ai uitat,
Că-n sufletul tău, un loc mi-ai păstrat,
Când Crivățul rece lovește -n ferești,
Mai spune-mi că încă mă mai iubești!



Ia-mă cu tine

Ia-mă cu tine și du-mă departe
acolo, la marginea orizontului,
Acum e momentul
să ne desprindem de lume,
De vom fi întrebați ce facem,
vom ști să spunem lucrurilor pe nume.
O să te-aștept!
Nimeni nu știe să aștepte așa ca mine,
Ia-mă cu tine și întotdeauna
vom fi alături pe linia de sosire !



Nedumerire...

Ajung să treacă timpul peste mine,
Lumea din jur o ia pe serpentine,
Eu, singur, parc-aș duce o rușine,
O iau pieptiș la deal, în gând cu tine
Dar mă întreb, găsesc pe cineva să-mi spună
Dacă, iubind, mai sunt pe-o cale bună ?



Dragoste fără pereche

De tine nu mai știu nimic;
Te caut cutreierând zănatic
Să te găsec, să te ascult.
Mai spune-mi "Bună dimineața! "
Ca-n jocul nostru de demult,
Cărarea veche urcă
Până la capăt de poiană,
Adună-mă la pieptul tău,
Ia-mă de mână fără teamă,
Adună-mă la pieptul tău
Să ne-amintim tot ce a fost
E dragoste fără pereche,
Și nu-i o vorbă fără rost.



Vis perpetuu

Dacă te-am sărutat la prima întâlnire,
E mult de-atunci, nu-mi amintesc.
Dar nu mai știi sau poate-i doar o nălucire:
Oare ți-am spus vreodată „Te iubesc” ?

Iubirea mea pierdută, lacrimă de stea
Ce-mi umpli sufletul și inima de dor
Te-aștept, oricât de mult aș aștepta
Speranța și visele mele, nicicând nu mor!

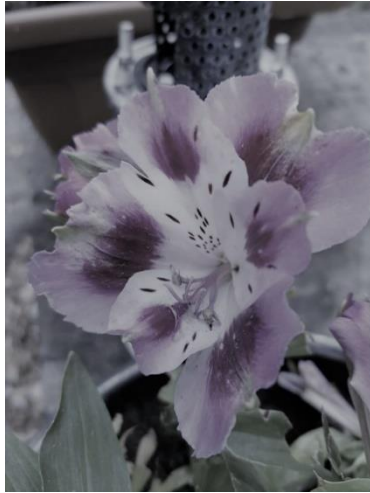
Am să scriu acum, ce încă n-am mai scris
Că te-am iubit mereu, așa cum am promis.
Păcat că te-am pierdut în Marele Abis
Și pentru mine totul va rămâne doar un vis.



Te iubesc I

Te iubesc așa cum iubește marea
O rază de soare căzută-n asfințit,
Ca un cocor căutând în zare depărtarea
Spre care-l duce zborul nesfârșit...

Te iubesc și-o să te iubesc mereu,
Ești raza de lumină ce-mi însoțește viața,
Clipa de fericire, liniștea și norocul meu
Ce-l întâlnesc, în zâmbet, dimineața ...



Iubește-mă

Iubește-mă cum m-ai iubit, măcar încă odată,
Ca pe-un soldat bătrân încărunțit de ploii,
Care mărsăluiește pe vreme rea și zloată
Și gândul îi e doar la liberare și la cei ca noi...

Iubește-mă din nou precum iubește marea
O rază de soare rătăcită, ce-apune-n asfințit...
Și lasă-mă să mă gândesc la depărtarea,
Care, trufașă, de-atâta timp ne-a despărțit...



Sfârșit de iubire

E toamnă târzie și-mi imaginez
Trandafiri ofiliți de sărutul otrăvit, de brumă,
Un capăt de cărare, la marginea poienii și visez
Că parcă încă mai simt căldura razelor de Lună

O brumă groasă cade și-i prea târziu
Și peste tot aleantul necuprins
Simt cum mă copleșește și mă ucide
Așteptarea zăpezilor, ce peste suflete a nins...



Cenușa iubirii

Amintire de fum, de fum și cenușă,
Cenușa iubirii cu care ne-am împărtășit
Dar cum poți uita așa cum ai închide o ușă
De primul sărut, care într-o seară, te-a vrăjit....

Dar chiar de-ai vrea, acum nu se poate
Doar gândul ne mai poate întâlni.....
Sau poate dincolo, peste tărâm de moarte
Undeva, cândva, dorința se va împlini...



Târziu

Chiar dacă va mai veni o toamnă
Cu elegii de frunze și brume reci,
Eu încă te aștept, frumoasă doamnă,
Prin viața mea, măcar o zi să treci.

Acum, târziu în toamna vieții mele
Când doruri și umbre se prelungesc,
Mă cheamă iar, să hoinăresc cu ele...
Și chiar dacă nu vreau, eu încă te iubesc!



Iubire divină

De-aș fi un felinar, mereu cu tine,
La geamul tău, și-n fiecare noapte
Feștila pâlând, să-ți spună-n șoapte
De vremea când eram noi doi și era bine.

Iubirea mea divină, aș vrea să vii-napoi!
Îți cer prea mult ? O fac pentru-amândoi.
Hai, nu pleca, rămâi măcar o vară,
Chiar dacă la sfârșit, plecarea o să doară...



Sfârșit de drum

Se făcea că eram în deal, pe după meri
Aproape de biserică, de țintirim mai sus,
Vedeam cum vine ciurda, tumultul unei seri
Dar forfota se stinge o dată ce soarele-a apus...

Mă opresc rătăcit, la capăt de cărare
E-o negură pâcloasă, opacă asemeni unui fum,
Pe suflet simt c-apasă o umbră de durere
Care mă chinuie, pe-acest sfârșit de drum.

Mă simt pierdut, zadarnic vreau s-ajung acasă,
Din tot ce-a fost acolo, presimt că totu-i scrum
Ajung în sat spre ziuă, dar cade brumă groasă
Pe iarba din ogradă necosită și e târziu de-acum...



Iubește-mă din nou

Iubește-mă din nou ca-n prima seară,
Adună-mă la pieptul tău
Și nu lăsa ca vraja să dispară,
Îmbată-mă cu o îmbrățișare și sărutul tău!

Mi-e dor să mă mai joc cu părul tău,
Așa cum o făceam în anii de liceu...
Când ne plimbam de mână pe alei,
Și ne furam săruturi, sub florile de tei.

Dar chiar de-ai vrea, acum nu se mai poate,
Doar gândul ne mai poate întâlni
Sau poate dincolo...peste tărâm de moarte
Undeva, cândva, dorința se va împlini.



Vis de iubire

Ieri noapte te-am visat
Se făcea că eram împreună,
Era târziu și parcă s-a-nnoptat
Și ne plimbam la braț, sub clar de lună.

Nici eu, nici tu nu înțelegeam
De ce suntem acolo pe cărare
Și amândoi, nedumeriți ne întrebam
Dacă-i aievea, sau doar o întâmplare.

Dar visele se risipesc în pragul dimineții
Iar eu, încă mai stau și mă gândesc
La întâmplări trecute, din anii tinereții...
Și realizez că ... încă te iubesc !



Iubire de-o vară II

Ajung spre seară și-o iau pe după meri
Cărarea-i tot acolo, la margine de drum,
E-acolo părăsită iubirea unei veri...
Zadarnic caut urma, că-i prea târziu acum.

Și fata din povestea cu floarea de cafea,
E chiar „Fata cu ochii ca mura”, din amintiri
Și-oricât aș vrea, e imposibil să pot uita
Că e o filă din episodul "Fostele iubiri " !



Vibrând de teamă

Cu tine-am râs și pentru tine- am plâns mereu,
Am mutat munți și am schimbat cursuri de ape,
Orice aș fi făcut, doar să mi te am aproape....
Dar ai plecat și nimănui nu-i pasă acum de dorul
meu!

Am să te iubesc mereu, așa cum te-am iubit,
Cum ții în palmă un pui, din găoace-abia ieșit
Vibrând de teamă, de drag, să nu-l strivești ...
Dar vezi tu ?! Asta se-ntâmplă când iubești ...!



Început de zbor

A fost parcă mai ieri un început de zbor,
Când ne-am plimbat întâia oară,
Urmat de o tăcere și-o toamnă tristă
Când brusc, a dispărut cuvântul NOI..!

Am venit în viața ta mult prea târziu
Și am plecat grăbit într-o seară,
Îmi va fi dor de tine, de dragul tău
Rămân amintiri în suflet ce-or să doară.



Dorință I

Tot cumpănesc, deși mi-e greu să recunosc
Cu fiecare zi, mi-e tot mai dor de tine...
Și-aș vrea, măcar o clipă să te întâlnesc
Să stăm alături, povestind, ca-n vremurile bune...

Să te regălesc, frumoasă, așa ca altădată
Sfioasă și stângace, să te mai țin de mână,
Să te cuprind în brațe și-mbrățișarea toată
Pe veci în amintire, așa să îmi rămână.



Darurile tale I

Sărută-mă și stânge-mă de mână
Nu mai lăsa să trecă vremea în zadar,
Mai rămâi lângă mine și sub clar de lună
Lasă-mă, din darurile tale să-ți fac dar!

Să nu mă-ntrebi, dacă te mai iubesc
Sau dacă rana o mai păstrez în suflet!
E-o ceață deasă între noi și mă gândesc...
Că sărutul de acum, e doar un urlet...



Vis malign

Azi noapte, spre dimineață te-am visat,
Se făcea că eram ca altădată amândoi,
Te-am cuprins în brațe și te-am sărutat
Dar și sărutul, parcă tânjea spre cifra DOI ...

Alergam pe plajă fericiți cu pletele în vânt
Să prindem împreună valul dorului pierdut,
Să regăsim fiorul și mirajul verii ce-a trecut
Și timpul din poveste ,cuprins de jurământ..

Iar asfințitul dispăruse demult în largul mării
Și încă mai simțeam sărutul tău cu gust de sare;
Din depărtări parcă venea ecou pe valul înserării,
Care ne amintea că e târziu, și-i vremea de plecare!



Amintire II

Îmi amintesc nostalgic de-o lună mai,
Când ne plimbam îndrăgostiți mereu,
Și de „frumoasele duminici”, când erai
Prințesa vieții mele și-a sufletului meu...

Acum picură de pe crengi rugina cea de toamnă,
Frunzele în delir înspre pământ plutesc
Visând să le acopere covorul de zăpadă...
Eu, mă gândesc la tine...și încă te iubesc...



Visare

Stau urmărind timpul cum toarce
Povești, din vremuri uitate demult
Parcă gândul le-aduce tot mai înapoi
Și-un glas cunoscut, vrăjit îl ascult.

Văd o stea lucind de la fereastră
Ce luminează pe cer în mii de culori
Drumul tău, drumul meu, cărarea noastră,
Dar vraja și magia se risipesc...în zori.

Primăvara vieții

Te mai aștept, iubito, în Octombrie
Când frunza pălește, dar încă nu e târziu
Să-mi fii primăvară, doamnă a vieții mele,
În pragul iernii ce vine și bătrân o să fiu...

Un vânt călduț adie trezind melancolii.
E deja toamnă, iubito, e toamna vieții mele,
Cu amintiri dragi și doruri vagi, mai știi ?
Cum umbrele parcă se prelungesc, complice și ele...

Revăd frânturi de vise, din vremuri ce-au apus,
Dar ce mai contează acum, cenușă e din ele,
Un zbor în minus...sau poate, o cădere în plus
Ce se mai poate, în filmul romanțat al vieții mele.

Te-aștept, așa cum doar eu știu s-aștept
Doamnă frumoasă, a visurilor mele
Cu brațele deschise și freamătul din piept
Eu, Călătorul din vise,...și tot el, visătorul din ele!



Speranță

Aș vreo măcar o noapte să mai stai cu mine
Să-mi dai sărutul și iubirea ce o ai
Să mă trezesc lângă tine, spre dimineață
E visare și dor, e dorul și visul de-o viață...

Iubește-mi sufletul ca pe o dimineață
Care te-așteaptă cu o gură de cafea,
Iubește-mă ca pe-o vacanță, cu speranța
Că într-o zi voi fi al tău, vei fi a mea...



Toamnă cu tristeți

E toamnă, s-a înserat de mult și tu nu mai vii
Te-aștept pe-o bancă, răbdător, acolo pe cărare
Ca un soldat bătrân, încărunțit de vânt și ploii
Mereu visând la fostele iubiri, tânjind la liberare.

Mai trece-o toamnă de-așteptare cu tristeți
Căderi și rătăcirii în plus și minus la urcușuri,
Cu vânturi călătoare, fluturând din aripi,
Învolburând nescrise întrebări, fără răspunsuri...

Iubește-mă acum, precum iubește marea,
O rază de Soare, rătăcită, ce apune-n asfințit...
Și lasă-mă să mă mai gândesc la depărtarea,
Care perfidă, de-atâta timp, ne-a despărțit...



Stai lângă mine

Mai stai lângă mine,
În trenul acesta de seară
Ce aleargă ca vântul, pe șine,
Spre peronul din ultima gară...

Sunt călătorul ce s-a suit
Parcă ieri, în vagon, la fereastră
Și-acum conductorul anunță grăbit,
Că urmează pe dreapta ... și stația noastră.



N-am să-ți mai scriu

N-aș mai putea, și-i fără rost să-ți scriu acum,
Târziu, când toamna vieții-mi bate la fereastră,
Când toate visele din tinerețe au rămas pe drum,
Risipite de vânt, pe rând, în zarea cea albastră...

Ce să-ți mai scriu acum, la ceas târziu
Când orologiul bate-n miez de noapte?
Și toate vorbele, s-au preschimbat în șoapte?
E o scrisoare, în care nimic să nu pot scriu...

Și totul va rămâne o nostalgică poveste, o amintire
Din vremea tinereții, în care, cu sufletul curat
Visam să fim doar noi, să dănuim în nemurire,
Dar vezi tu ?! din păcate, asta nu s-a întâmplat.



Sfârșit de drum

La capăt de cărare
E-o negură pâcloasă, ca un fum
Și-o umbră de durere
Pe-acest sfârșit de drum...
Zadarnic vreau acasă...
Ce-a fost e numai scrum
Spre ziuă , cade brumă groasă
Și-i prea târziu acum...



Erai frumoasă

Ce faci acum, când mi-este dor de tine
Și nu-ndrăznesc să sun, să te trezesc ?
Nici flori nu-ți pot trimite, că-i departe
Și-un gând mă răscolește, că încă te iubesc!

Te regăsesc frumoasă, așa ca altădată
Sfioasă și stângace, apoi te iau de mână
Să te cuprind în brațe și-mbrățișarea toată
Pe veci în amintire, așa să îmi rămână...

Dor de tine

Dac-o să-mi fie dor de tine într-o zi
Și cu siguranță, așa va fi să fie,
Mă voi întoarce în trecut, călător prin vis,
Să te mai caut, în lumea asta vie...

Să te îmbrățișez bolnav de dor,
Așa ca-n vremuri de demult și de iubire,
Ca în frumoasele duminici și încet, ușor,
Să alergăm ca doi nebuni, spre nemurire...

Ți-aș scrie o scrisoare, dar nu mai pot
Să mai aștern pe coală vre-un cuvânt,
Nici să te sun nu reușesc, c-așa socot
Că nu ai ton, acolo în mormânt...

Nici flori măcar nu pot să îți mai duc
Că-i prea departe, e dincolo de vale,
Nu știi pe ce cărări să mai apuc
Și cine știe, cine-mi va ieși în cale ?!

Dar într-o zi, iubito, ne-om întâlni în cer
Și amândoi, de mână, așa ca în trecut
Vom alerga spre orizonturi, în spațiul efemer,
Să regăsim fiorul și vraja primului sărut !



Iertările

Știu, ai să mă ierți că te-am iubit,
Atunci când totul părea hazard...
A fost doar o stea ce-a strălucit,
O clipă, pe jerfeltnic, unde doruri ard !

Știu, ai să mă ierți că te-am uitat,
Că și uitarea, după-o vreme e ceva firesc
Dar într-o noapte fără nume, te-am visat,
Și-am înțeles că încă te iubesc..

Știu, ai să mă ierți că n-am rămas cu tine,
Așa cum ți-am promis de-atâtea ori...
Dar , poate că din toate , așa-i mai bine
Că am plecat, așa ca șirul de cocori ...



Un bun rămas

La despărțire, acum vreau să-ți spun
Că te-am iubit cu sufletul, ca un nebun,
Ca pasărea, puiuțul din găoace- abia ieșit
Așa gingaș, atât de tandru te-am iubit...

Că vei rămâne pentru mine mereu, mereu
Fata cu ochii ca mura ...și-n sufletul meu
Amintirea primei iubiri și sărutul dintâi
Nici când nu se va stinge și icoană-mi rămâi...

Iar dacă vreodată, undeva, cândva, ne-om întâlni
În ceruri îndepărtate, printre aștrii rătăcind,
Te voi lua de mână și cu suflet fremătând,
La fel te voi iubi și dragostea ce-ți port va dăinui !

Mi-e dor de tine

Mi-e dor de tine
Tu, cea de altădată
Și dor mi-e și de mine
Cel ce-a iubit o fată.

Hai s-alergăm ca vântul
Spre zărilor albastre,
Să regăsim cuvântul
Chezaș iubirii noastre.

Tu strânge-mă de mână
Așa ca la-nceput
Și vom găsi-mpreună
Fiorul primului sărut.

Vom fi ca două raze
Lucind la asfințit,
Ce săgetează zarea
Spre visul nesfârșit.

Te voi iubi mereu
Ca-ntr-un poem de vis,
Vei fi sufletul meu
Așa cum am promis.



Te-aștept să vii

Amintește-ți de mine, așa ca de-o vacanță
Din anii de liceu, pe nisip, la țărmul mării
Când eram doi, și totul era vis și speranță,
Acum, târziu, e totul dat uitării ..

Te voi iubi mereu, așa cum am promis
Ca în tranșee, un soldat în plin război,
Chiar dacă totul va rămâne doar un vis
Ce-l vom păstra în amintire amândoi.

Te-aștept să vii acolo, la capăt de poiană,
Nimeni nu știe să aștepte, așa ca mine...
Adună-mă la piept, ia-mă de mână fără teamă
Să ne-amintim că eram doi..și era bine..!!!



Amintește-ți de noi !

Amintește-ți de mine, așa ca de o vacanță
Din anii de liceu, pe nisip, la țărmul mării,
Când eram doi, și totul era vise și speranță.
Acum, târziu, când totu-i dat uitării ..!

Amintește-ți de tine, ca de-o poveste bună
Despre Făt-Frumos, sau Greuceanu cel cu plete...
Dar n-ai să poți uita sărutul, sub clar de lună,
Cum eu nu pot uita, îmbrățișarea unei fete.....



Mai stai lângă mine

Sunt Călătorul din Vis, bătrân..... și obosit
Parcă ieri, m-am urcat în vagon, la fereastră
Și-acuma aud, cum conductorul anunță grăbit,
Că urmează pe dreapta, la capăt și stația noastră...

Mai stai o clipă, te rog, lângă mine
În trenul acesta ipotetic, de seară....
Care îmi pare c-aleargă ca vântul pe șine,
Până la capăt, spre peronul din ultima gară...

Pe drum, te voi ține în brațe, așa ca-n trecut,
Voi fi același romantic, visător, mereu lângă tine
Tu strânge-mă de mână...și dă-mi un sărut
Fă-mă să cred că trenul acesta încă nu vine.



Ploaia și dorul

De dimineață ploaia-mi bate cu degetele-n geam,
Ar vrea să intre, să se cuibărească lângă mine,
Dar locul nu e liber și nici n-o să-l mai am,
E pentru cineva, pe care o aștept...și sper că vine...

Mă uit pe geam la ploaie, cum curge în șiroaie,
O simt cum cade umedă și rece peste mine,
Poate că-i ultima toamnă și cea din urmă ploaie,
Și resemnat aștept o veste...care nu mai vine...



Dansează cu mine

Ce faci acum, când mi-este dor de tine
Și nu-ndrăznesc să sun, să te trezesc....
Nici flori nu-ți pot trimite, că-i departe
Și-un gând mă răscolește, că încă te iubesc !

Dansează te rog, tangoul acesta cu mine
Imaginar doar ... poate e ultima seară
Din această poveste frumoasă, alături de tine...
Căci mâine în zori, trenul m-așteaptă în gară !



Peronul despărțirii

A fost parcă mai ieri, un început de zbor,
Când ne-am plimbat întâia oară,
Urmat de o tăcere și-o toamnă tristă
Când brusc, a dispărut cuvântul NOI...

Strânge-mă-n brațe cu putere, iubito,
Că trenul despărțirii, a tras la peron,
Te voi mai săruta, pentru ultima dată...
Și resemnat, voi urca în sinistrul vagon...



Dorință II

Tot cumpănesc, deși mi-e greu să recunosc
Cu fiecare zi mi-e tot mai dor de tine...
Și-aș vrea, măcar o clipă să te întâlnesc
Să stăm alături, povestind, ca-n vremurile bune.

Să ne-amintim de vremea când zburdam rebeli,
Pe câmpul înflorit, plin de iasomie și rozmarin
Când eram fără de griji și nu aveam opreli,
Și viața ne era ca o poveste, un univers deplin.

Ți-aș spune că acum sunt bătrân și obosit...
Că toamna vieții, cu degetele, îmi bate la fereastră...
Trăiesc din amintiri, visări, și vreau neconținut,
Să retrăiesc, măcar o clipă, aventura noastră...



Iubire ascunsă

Picură de pe crengi udă, rugina de toamnă,
Frunzele în delir, spre pământ mai plutesc
Visând la covorul de omăt, ce-o să se-aștearnă,
Eu mă gândesc la tine...și încă te iubesc!

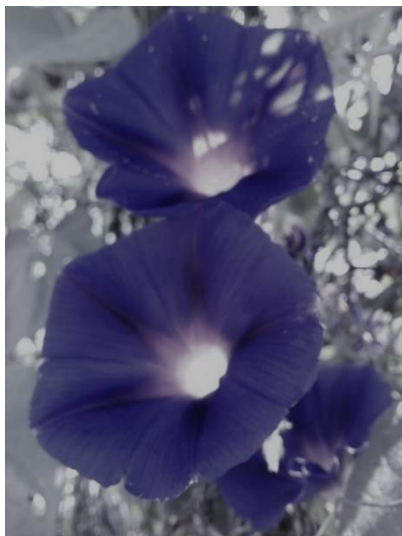
Acum, o să-ți scriu o ultimă scrisoare,
Poate că-i prea târziu, dar o să pun în plic
O coală albă, fără să scriu nimic din ce mă doare
Să-ți poți imagina orice, că a rămas Nimic..!



Darurile tale II

La despărțire vreau să-ți spun
Că te iubesc și că-mi-ești dragă,
Dar câte amintiri pot să se-adune
În lumea mea de vise, o viață-ntreagă.

Sărută-mă și stânge-mă de mână,
Nu mai lăsa să trecă vremea în zadar,
Mai rămâi lângă mine și sub clar de lună
Lasă-mă, din darurile tale să-ți fac dar...



Frumoasele duminici

Îmi amintesc nostalgic de-o lună mai
Când ne plimbam îndrăgostiți mereu,
Și de „frumoasele duminici”, când erai
Prințesa vieții mele și-a sufletului meu...

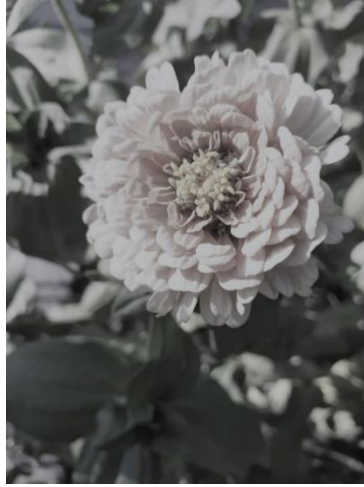
Să-ți fie dor mereu de dorul meu
Acum, când rătăcesc și sunt departe...
Eu , cel zănatec, căutând sărutul tău
Doar biet călător, al viselor deșarte...



Dor de dor

Am venit în viața ta prea târziu
Și-am plecat grăbit într-o dimineață,
Făr' să-ți descopăr iubirea, fără să știu
Că-mi erai hărăzită pe viață.

Să-ți fie dor mereu de dorul meu
La ceas târziu în miez de noapte,
Somnul să te-ocolească perfid mereu,
Atunci când eu voi fi plecat departe...



Când ai să vii

În ochii care-au plâns cândva, jelind iubire,
Pierdută ca un asfințit la un sfârșit de vară,
Vor dăinui mocnit frânturi de fericire
Și amintirea, în suflet de-a pururi o să doară.

Sărută-mă și mai vorbește-mi de iubire,
De-atâta vreme te aștept, tu nici nu știi...
De câte ori, zălud, vorbesc în gând cu tine
Și mă gândesc la clipa în care-o să revii !

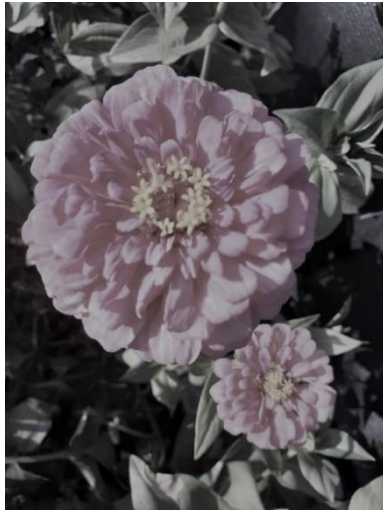


Vis dansant

Am visat că dansam un vals nebun cu tine
Și ne roteam prin sală, într-un cerc amețitor,
Ca Soarele și Luna în noapțile senine,
Și peste tot parcă plutea cuvântul dor...

Tu erai frumoasă, cu chip de ieruvim
Icoană de iubire la care pios să mă înclin
Și te iubeam zănatec, cum numai eu știam,
Cu patima și disperarea pe care știi c-o am.

Dar visele frumoase în zori se risipesc...
Și dorul tău mă doare, cu dulci melancolii
Vraja se destramă, deși te mai aștept să vii,
Ca-n fiecare zi, căci simt că încă te iubesc !



Mi-e dor

Degeaba vine acuma primăvara,
Dacă la mine-n suflet, încă sunt troiene
Și Soarele, oricât și-ar mai întinde para
Nu va putea din hăuri, să mă cheme..!

Mi-e dor de tine și dorul tău mă doare,
E tot mai lungă calea și timpul dintre noi,
Aș mai putea să cred, că-n lumea asta mare
Se mai găsește, un loc pentru-amândoi ?!



Să nu mă uiți !

Mi-e dor de-o îmbrățișare și-un sărut
De-o strângere de mână, prietenească,
Doamne, oare ce păcate am făcut,
Ca sufletul meu atâtea să plătească ?

Să nu mă uiți, să-ți amintești de mine
Ca de o primăvară ce îți aduce flori,
Eu sunt nebunul, care a văzut în tine
O aripă de vis, în cârdul de cocori.



Acasă

Pornesc în gând spre casă, acolo-n sat...
E cale lungă, dar drumul încă-i bătucit,
M-abat pe la fântâna Ciurzii, însetat
O iau pe după brazi și-ajung în Continit.

Din deal se vede satul așa, îngrămădit
Cu fumuri rare, urcând încet spre nori,
În țintirim mormintele parcă s-au înmulțit
De când n-am fost pe-acasă, de sărbători...

Căsuța-i tot acolo, la capăt de cărare
Ascunsă printre meri, la margine de drum,
Mai caut, prin ogradă, frânturi de fericire
Dar cade brumă groasă și-i prea târziu acum.

Până la sfârșit cu tine

Era-ntr-o zi de vară pe înserat,
Luna se ridica încet de după coastă,
Noi ne plimbam la margine de sat
Îmbrățișați și visători în lumea noastră.

Te strângeam în brațe și ne drăgosteam,
Vrăjiți de raza Lunii, ne sărutam cu sete,
La Steaua Nordului priveam prelung,
Sărutul fermecat, să ne îmbete.

Acum suntem pe-aceleași lunci
Cu flori de măr și ghiocei la tâmple,
Tu ești frumoasă, la fel ca și atunci
Și te iubesc, orice o să se-ntâmple.

Chiar dacă toamna vieții acum ne bate-n geam
De mână, amândoi vom fi aproape,
Până zăpezile, așa, precum visam
Încet, pe rând, pe rând, o să ne-ngroape.



Orizont promis

Dansează cu mine valsul acesta,
Poate e ultima seară-împreună,
Chiar dacă s-a dus la culcare orchestra,
Mai rămâi, să visăm sub raze de lună.

Te voi ține în brațe, așa ca-n trecut,
Tu lasă-te dusă, plutind pe aripi de vis,
În lumea vrăjită a primului nostru sărut,
Alergând de mână, spre orizontul promis.



Ursită

Chiar dacă câteodată, lângă tine
Am fost trist, abătut sau rătăcit,
Să știi că întotdeauna pentru mine
Ai fost și vei rămâne tot ce mi-am dorit !

Așa mi-a fost ursit, când Soarele și Luna
La începuturi, mi-au hărăzit o stea,
Ai fost tu, și vei rămâne, dintotdeauna
Cea mai frumoasă întâmplare din viața mea !



Meandrele uitării

Am să fac o-nțelegere cu viața mea
Și-am să trăiesc mereu, doar pentru-a iubi,
Și-o să mă rog atât cât eu pe lume voi mai fi
Dragostea s-o păstrez, doar pentru draga mea.

Mai caut încă resemat în amintire,
Ca un pescăruș pierdut în largul zării
Un zâmbet și chipul tău, icoană de iubire,
Eu, visătorul, printre meandrele uitării.



Te-am găsit

Dacă te-am găsit, înseamnă că te-am căutat
Și-am rămas lângă tine, ca marca pe scrisoare.
Să nu mă-ntrebi mirată de ce te-am sărutat
În seara aceea pe nisip, la țărm de mare !

Erai frumoasă, sub misteriosul clar de lună,
Printre meandre de-ntuneric și lumină,
Și am simțit atunci că tu ești Zâna bună,
Care mi-au hărăzit-o ursitoarele, pe Lună plină !

Ochii tăi

Pentru ochii tăi dragi, căprui,
Ce lucesc mereu ca ai nimănui
Am să scriu cândva povești,
Singură, doar tu să le citești !

În iernile cu doruri vagi și line,
Când obosită, mergi seara să te culci
Să-ți dorești mereu să fii cu tine,
Să te alint cu vorbe și sărutări dulci...

Pentru ochii tăi dragi, căprui,
Calzi și blânzi ca raza Soarelui
Am să scriu în fiecare zi o poezie
Tandă, romantică, cum îți place ție.

Și-o să ți-i sărut cu patimă, mereu
Ca pe o icoană sfântă, la oglindă
Darul de preț al sufletului meu
Care, plăcut, ființa să mi-o cuprindă !



Amintire de-o iubire

De ce-ai plecat? - poate tu nici nu știi
Ce gol și ce mult dor ai lăsat în urma ta;
Încă te mai aștept, crezând c-ai să revii,
Chiar dacă zilnic mă ucide tăcerea ta.

Revăd nostalgic imagini dragi de ieri,
Când ne plimbam de mână pe alei
Unde-a rămas uitată, iubirea unei veri,
Sărutul cel din urmă și florile de tei.

Tu-mi vei rămâne mereu în amintire
O filă din albumul „, Fostele iubiri,”
Și voi păstra în suflet mereu, nepătată
Iubirea ta și-un nume drag de fată.



Drum fără întoarcere

De ce-ai plecat...? Tu nici nu știi
Ce gol în suflet mi-ai lăsat,
Și-un dor rebel, ce-n nopțile târzii,
Mi-alungă somnul ne-ncetat ...

Mi-ai promis o sărutare
În ziua aceea în care-o să revii,
Dar un vânt călduț, numit uitare,
Mă-nvăluie cu dulci melancolii...

O să te-aștept, chiar dacă știu
Că-n viața mea n-ai să mai vii,
Te-ai dus pe un tărâm pustiu...
Pe-un drum fără întoarcere, tu știi !



Când voi pleca

Când voi pleca dinastă lume,
Să știi că m-am dus puțin să mor,
Să nu mă plângi, că-n ceea lume
Nu e durere, suspinare și nici dor...

Și-o să te-aștept așa ca-ntotdeauna
Cu Soarele cu raze calde-n zori
Sau Luna, ce ne știe tot secretul,
Privindu-ne ascunsă de după nori.

Cu siguranță, totul va fi ca la-nceput,
Ne vom plimba de mână prin Eden
Fredonând același îndrăgit refren
În căutarea vrăjii, a primului sărut !



Te iubesc II

Te iubesc cu fiecare zi, mai mult ca ieri
Acum, când toamna vieții ne-nconjoară,
Dar va fi, cu siguranță, mai puțin ca mâine,
Și toate zilele, vor fi o altă primăvară ...

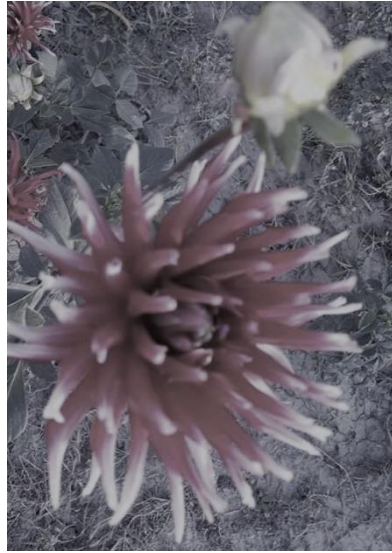
Iubesc și ziua- n care te-am întâlnit,
Când, ursitoarele mi-au scos în drum,
Un Înger, fără aripi, blajin și liniștit...
De care, plin de viață, povestesc acum !



Nehotărâre

Ți-aș mai cere acum o întâlnire
Dar nici nu mai știu cum să o spun
Cuvintele la îndemână, sunt amăgire
Și din păcate, nu mai pot să le-adun...

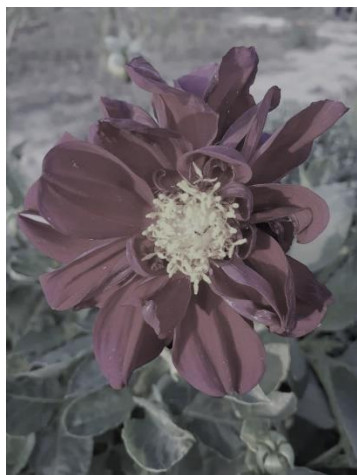
Mi-e dor, mi-e tare dor de tine iar,
Dar nici nu vreau să te-ntâlnesc,
Mă-mbăt cu apă rece, cu-n pahar
De vise și uitare... și cuvântul “te iubesc” !



Te voi iubi mereu

Îți mai aduci aminte, de vara ce-a trecut...
Acum e toamnă târzie, cu frunze arămii
Te văd în amintire, te regăsesc într-un sărut
Furat sub clar de lună, în serile târzii...

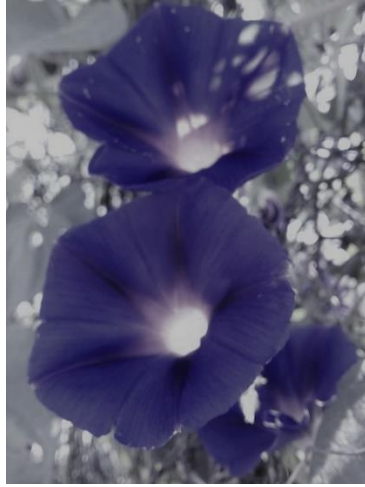
Așa cum am promis, te voi iubi mereu
E ceva împotriva gândirii și voinței mele,
Dar oare mai este ceva în gândul meu
Să răscolească amintiri și freamătul din ele...



Vis de iubire

Să te gândești la mine, acum când totu-i scrum,
Și povestea de iubire, s-a dus cu tot cu vară.
Dar astăzi, peste vreme, în clipele de-acum,
Îmi pare că-i un vis frumos de primăvară...

Și toate îmbrățișările, cu sărutări, ce mi le-ai dat
Le regăsesc , ca-ntr-un buchet de flori de gheață
Și-mi pare că-i o poveste, că nici măcar n-am stat
Cu tine, că-i doar un vis, care se șterge dimineață...



Cu tine

Cu tine sunt de mult, de când mă știu,
O poveste cu o îmbrățișare și-un sărut.
Dar niciodată, nu e prea târziu
Să mai reluăm totul de la-nceput !

Să știi, că tu ești totul pentru mine
Și cu fiecare răsărit de Soare,
Când mă trezesc, și-mi este bine,
Simt că am lumea-ntreagă la picioare....

Cu tine-adorm, cu tine mă trezesc,
Întinde mâna și atinge-mi inima...
Și-ai să-nțelegi că te iubesc...!
Pe tine, zâna ce ocrotește viața mea ...



Autumnală II

Va mai veni o toamnă,
să adune sărutări risipite
Pe cărări de munte, sub cetină de brad.
Tu adună-le în podul palmei, cu grijă
și mângâie-le cu tandrețea inimii tale,
așa cum doar tu știi să faci.
E tot ce-a mai rămas
din cenușa iubirii, din flăcările
ultimului foc de tabără cu care ne-am împărtășit
În templul verde, numit pădure
Acolo unde Dumnezeu
ne-a dus de mână pe amândoi
în fața altarului ceresc.
Eu te aștept să vii, împodobită,
cu cunună din cetină de brad și flori de câmp.
Va mai veni o toamnă,
când vei fi mireasa sufletului meu !



Iarna mea

Declar acum, cât sunt încă întreg
La minte și pași-i plimb încă prin lume,
Ce simt și, pân-la urmă, ce-nțeleg,
Din toată această jalnică deșertăciune,
E că ninge-n sufletul meu cu fulgi mari de zăpadă
Și viscolul mă-ngheață, troienind ca-n ogradă
Dar nu mă tem de-a viscolului gheară,
Nici chiar de fulgii, ce-mi albesc cărarea
Iarna mea nu vine dinafară,
Ea vine chiar din suflet, și-acolo-i disperarea!

Cuprins

Despre autor	pag. 4
Argument	pag. 9
Autumnală I.....	pag. 13
Mă gândesc la tine	pag. 14
Aș fi vrut.....	pag. 15
Primăveri promise.....	pag. 16
Zbor.....	pag. 17
Chemare.....	pag. 18
Iubire de-o vară I.....	pag. 19
Iubire pierdută	pag. 20
Remember : Fostele iubiri.....	pag. 21
Rămâi cu mine.....	pag. 23
Ilustrată poștală.....	pag. 24
Întâmplare.....	pag. 25

Elegia dragostei I.....	pag. 26
Să-ți amintești de mine.....	pag. 27
Te aștept.....	pag. 28
Elegia căderii.....	pag. 29
An de răscruce.....	pag. 30
Amintire I.....	pag. 31
Destin.....	pag. 32
Tineretea.....	pag. 33
Abia acum.....	pag. 34
Dezolare.....	pag. 35
Acum.....	pag. 36
Elegia dragostei II.....	pag. 37
Rugă.....	pag. 38
Elegia durerii I.....	pag. 39
Elegia durerii II.....	pag. 40
Elegia durerii III.....	pag. 41
Timp ascet.....	pag. 42
Despre cifra DOI.....	pag. 43
Prietenie.....	pag. 44
Album.....	pag. 45
Gest.....	pag. 46
Aș vrea.....	pag. 47
Te vei întoarce.....	pag. 48

Du-mă cu tine	pag. 49
Ia-mă cu tine.....	pag. 50
Nedumerire.....	pag. 51
Dragoste fără pereche.....	pag. 52
Vis perpetuu.....	pag. 53
Te iubesc I.....	pag. 54
Iubește-mă	pag. 55
Sfârșit de iubire.....	pag. 56
Cenușa iubirii	pag. 57
Târziu.....	pag. 58
Iubire divină.....	pag. 59
Sfârșit de drum I.....	pag. 60
Iubește-mă din nou.....	pag. 61
Vis de iubire.....	pag. 62
Iubire de-o vară II.....	pag. 63
Vibrând de teamă.....	pag. 64
Început de zbor.....	pag. 65
Dorință I.....	pag. 66
Darurile tale I.....	pag. 67
Vis malign.....	pag. 68
Amintire II.....	pag. 69
Visare.....	pag. 70
Primăvara vieții.....	pag. 71

Speranța.....	pag. 72
Toamnă cu tristeți.....	pag. 73
Stai lângă mine.....	pag. 74
N-am să-ți mai scriu.....	pag. 75
Sfârșit de drum II.....	pag. 76
Erai frumoasă.....	pag. 77
Dor de tine.....	pag. 78
Iertările.....	pag. 79
Un bun rămas.....	pag. 80
Mi-e dor de tine.....	pag. 81
Te-aștept să vii.....	pag. 82
Amintește-ți de noi I.....	pag. 83
Mai stai lângă mine.....	pag. 84
Ploaia și dorul.....	pag. 85
Dansează cu mine.....	pag. 86
Peronul despărțirii.....	pag. 87
Dorință II.....	pag. 88
Iubire ascunsă.....	pag. 89
Darurile tale II.....	pag. 90
Frumoasele duminici.....	pag. 91
Dor de dor.....	pag. 92
Când ai să vii.....	pag. 93
Vis dansant.....	pag. 94

Mi-e dor.....	pag. 95
Să nu mă uiți.....	pag. 96
Acasă.....	pag. 97
Până la sfârșit cu tine.....	pag. 98
Orizont promis.....	pag. 99
Ursită.....	pag. 100
Meandrele uitării.....	pag. 101
Te-am găsit.....	pag. 102
Ochii tăi.....	pag. 103
Amintire de-o iubire.....	pag. 104
Drum fără întoarcere.....	pag. 105
Când voi pleca.....	pag. 106
Te iubesc II.....	pag. 107
Nehotărâre.....	pag. 108
Te voi iubi mereu.....	pag. 109
Vis de iubire.....	pag. 110
Cu tine.....	pag. 111
Autumnală II.....	pag. 112
Iarna mea.....	pag. 113